

Charles Haddon Spurgeon

Új ének

„Énekeljete az Úrnak új éneket, mert csodadolgokat cselekedett; győzelmet szerzett neki az ő jobbkeze és az ő szentséges karja.” (Ps 98, 1)

Új diadal alkalmával új éneket kell énekelni. Esztelenség lett volna, ha Mirjam úgy vezeti a dobjával Izráel leányainak zenéjét, hogy valami régi verset mondanak, amelyet még Egyiptomban tanultak. Ó, nem, egy régi ének nem tudta volna kifejezni annak a nemzedéknek az érzéseit, s még kevésbé tudott volna olyan hangot hallatni, melynek győzelmes hangzását a késő utókor visszhangozhatná. Új éneket kellett énekelniük, míg egymásnak kiáltották: „Énekeljete az Úrnak, mert fenséges ő, lovat lovasával tengerbe vetett” (Ex 15, 21) Azelőtt ilyesmi nem volt ismeretes, de ezután atya a fiának tovább kell, hogy adja e hírt. Később, mikor Debora és Bárak szétszórta Sisera hadait, nem vették kölcsön Mirjam énekét, hanem új zsoltárt mondtak az új eseményre. Ezt mondták: „Kelj fel, kelj fel, Debora, serkenj fel, serkenj fel, mondj éneket, kelj fel, Bárak, és fogva vigyed foglyaidat, Abinoam fia.” (Jdc 5, 12) A későbbi időkben, a templom építésekor vagy az ünnepnapokon az ihletett költőknek az volt a szokása, hogy így kiáltottak: „Ó, jöjjetek, énekeljünk az Úrnak új éneket!” Az idők múltával a hálás dicséret hangjai nőttön nőttek s terjedtek, de mindez mintha csak egy nagy oratórium próbája lenne. Milyen lesz azon ének csodálatos újsága és páratlan dicsősége, amelyet majdan a Sion hegyén énekelnek, mikor Isten tízezerszer tízezer harcosa veszi körül a győzedelmes Jézust, mikor hangot hallunk az égből, mint sok vizek zúgását s mint nagy égzengést, mikor hárfások hangja hallik, kik hárfán hárfáznak; milyen lesz, mondom, annak az éneknek a különös újsága, amelyet akkor énekelnek majd a trón előtt, mikor a huszonegy vén és a négy lelkes állat arcára borul Isten előtt, és hódol előtte mindörökkön örökké? Bárcsak előre hallhatná a fülünk ama félelmes robajt: „Halleluja, halleluja, halleluja, uralkodik az Úr, az Isten, a Mindenható”. (Ap 19,6)

Ha lehet, gondolatotokat ma este kis időre ama végső és legnagyobb, mert döntő győzelem felé terelném, mely Isten nevét-hírét minden hatalmas attribútumában és minden fenséges tettében megjelenti, mikor mindörökre véget ér a csata, mikor a zászlót felcsavarják és a kardot hüvelyébe dugják, mert az utolsó ellenség megsemmisítetik és a Fenséges győztesnek lábai alá vettetik: „Győzelmet szerzett neki az ő jobbkeze és az ő szentséges karja”.

Alapigém, noha más alkalmakhoz is illik, ahhoz a végső és legragyogóbb diadalra illik igazán. ...

A prédikáció (no. 496) 1862. december 28-án hangzott el C. H. Spurgeon tiszteletestől a london-newingtoni Metropolitan Tabernacle-ban. (Részlet) Ford. Déri Balázs